

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:

Administrațiunea tipografiei archidiecezane, Sibiu, strada Măcelarilor 47,
și la expedițiunea de inserțiuni Adolf Steiner în Hamburg (Germania).

Correspondențele sînt a se adresa la:

Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.

Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu literă publică — și imbrău de 30 cr. pentru fie-care publicare.

INVITARE DE PRENUMERAȚIUNE

„Telegraful Român”:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.

Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.

Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Adresele ne rugăm a se scrie curat; a se pune posta ultimă, și în loc de epistole de prenumerațiune recomandăm onor. public asignatele postale, (Posta-Utlvány — Post-Anweisung) și împreună cu spese mai puține și mai sigure pentru înaintarea banilor de prenumerațiune.

Acei p. t. domni, cari și înnoiesc abonamentul, sînt rugați a ne avisa de timpuriu, pentru ca să ne scim orienta cu tipărirea esemplarelor, și a lipi adresele dlor pre asignatele postale. Și anii și alții sînt poftiți a se adresa la Editura „Telegrafului Român” în Sibiu. Colectanțul de 10 prenumerațiuni li se dă un esemplariu gratis.

Trafic de decorațiuni.

Rea întemplantare pentru cei ce întesează după decorațiuni și nu tocma plăcută pentru mulți dintre cei ce se decorează în timpul mai nou. Întemplantarea cea rea consistă în impregiurarea că, înaintea tribunalului din Viena s'a judecat un anumit Sonnenberg, „agent de decorațiuni” la a rest de opt luni pentru înșelăciune. Înșelăciunea stă în legătură cu împărțirea de decorațiuni la mijlocirea unor anumite persoane, cari pentru mijlocirea lor primiau onorare în bani, în favorul unor „institute patriotice” și „filantropice.” Intre persoanele aceste mijlocitoare se află și Várady Gábor, dela dieta Ungariei. Despre Várady se mai dice, că este

omul cel mai încredut al ministrului president, Tisza. „Magyarország” mai numesce și altă personalitate de pozițiune foarte înaltă în ierarhia administrativă a statului și de un nume din cele mai de frunte ale aristocrației înalte maghiare.

Din procesul pertratat la tribunalul din Viena se vede, că într'un cas (casul lui Ferd. Richter din Nürnberg, cărui i s'a promis ordinul coroanei de fer) tacsă mijlocirei a fost 19,000 marce: 16,000 le-a luat în primire Várady pentru scopuri filantropice și câte 1000 marce Sonnenberg și alți doi mijlocitori a dănsul, de bună samă colac sau baciș; într'alt cas (a lui Grillmayer din Linz, cărui încă i s'a promis ordinul coroanei de fer) a luat Várady singur 20,000 fl., rentă, parte ca „împrumut,” parte spre „scopuri filantropice;” dovețile care se prezentează însă nu arată mai de aproape cari sînt „institutele umanitare și patriotice” ele se opresc la persoane. Afacerea aceasta a produs o consternațiune generală în Budapesta și credem, în Ungaria.

Presa oficioasă a amuțit în cât privește afacerea aceasta; din contră presa opozițională se vaeră indignată adenc de astfelu de întemplantare.

Intre altele „Magyarország” scrie un articol de fond în privința aceasta din care estragem următoarele:

„Casa deputaților Ungariei este insultată” dice „Magyarország” și după ce exprimă, că Várady are rol de căpetenie într'un proces criminal pertratat în Viena și sperează, că și procurorul unguresc își va face datoria, continuă:

„Acum cine are o decorațiune, o poate arunca. Pentru că încrederea Maj. Sale este dejucată, distincțiunile au devenit un obiect de trafic, din care s'a făcut un mijloc de câștig pentru unele din ilustritățile partidei guvernamentale.

Cuprins de adencă indignațiune

ne-a povestit unul dintre cei mai vânduți comercianți ai capitalei noastre, că aici în Budapesta se îmbie comercianților mai de frunte în toată forma ordinul „Francisc Iosif” pentru 2000 fl. și al coroanei de fer pentru 8000 fl. Cât de tare vor simți toți rușinea de care e lovită Ungaria în cazul acesta! Când un biet funcționar subaltern greșesce, nu mai e pentru densus nici o scăpare, — ce este cu cale; dară dacă unul din corifeii partidei guvernamentale, indeobște din amicii intimi ai ministrului president, înșală cu anii aproape pe față, fie-care se face că nu'l vede.”

După ce în vre-o câte-va pasage dă espreiune rușinei care trebuie să o simtă rasa maghiară și se îndreaptă către Col. Tisza, capul guvernului, acuzându-l că sistemului seu i lipsesce moralitatea, articolul continuă:

„Corupțiunea nu are margini. Dacă moralul este lovit în față în acțiunile mari politice ale unui sistem, în atitudinea sistemică a unui bărbat de stat sînt inimizii ai moralului, pentru că conceptul despre onoare și cunoștința celor iertate și celor neiertate se confundă și oamenii prin esemplul dat devin inimizii și lăcătosi.”

„A nega trecutul și toate cele mai înainte vestite, pentru putere și a da numai din umeri, a încorda pretenșiunile națiunii pentru adorata popularitate și apoi a uita, pentru rămânerea la putere, și pe cele mai îndreptățite, din gură a demonstra contra năsuințelor rusesci și a lucra pe sub mână în înțelegere cu acestia; tocma atunci, când națiunea este în emoțiunea sa cea mai mare de simpatie și compătimire din cauza sorței tragice a unui vecin, a năvăli asupra acestui vecin pe la spatele parlamentului, fiindcă este slab, și a'l împărți cu puternică victorios, eată politica internă și esternă a guvernului.

„Poate dice guvernul acesta, că

numai în politica mare a trecut preste moral?”

„Dacă Col. Tisza, cu mâna lui puternică, nu resfăta și nu apăra pe Várady Gábor pe calea ciarlataneriei, Várady Gábor nu ar fi ajuns așa departe nici odată.

„Ací este institutul de credit pentru proprietarii cei mici. O mulțime (csómo) de ornamente de a le guvernului, înecate în datorii până peste urechi — între care și Ladislau Tisza —, arangează publicul să contribue bani, pentru că ei, — ei! să poată întemeia și conduce un institut folositoriu publicului, care aducă de câștig parte este calculat să aducă altă și la care ei, — ei! să și creeze posturi. Și numai ce e drept le succede de înființează un institut = cir (kofic-intézet). Și după ce vede fie-cine că acesta e cir, le succede înființarea unui institut al țării, cu sprigin adoprivezii dela țeară. Atunci se adoperează a contopi institutul cir, dimpreună cu stimatele dumnealor persoane, în institutul țării. Dacă le va și succede acesta din urmă cu toată trezvia opiniunii publice, este întrebare. Cum că se adoperează, acoasta nu mai e întrebare. Ací e comasariu guvernului la Seghedin Lad. Tisza.”

„In cele din urmă articolul susține, că sacrificiile, resignațiunea și virtutea au suținut națiunea maghiară. „Cine demoralizează națiunea maghiară este ucigașul ei....”

Revista politică.

Sibiin, în 20 Iunie.

Lui „Magyar Lapok,” băgați bine de samă, unui organ maghiar i se scrie din Coveș, o comună din Ungaria de sud, următoarele: „Un avocat din Lugoș a pârît pe locuitorii de aici Moise Trifu și a esoperat și esecuția. Cu esecuția a fost însărcinat esecutorul judecătoresc Francisc R., care întreaga avere a pomenitului pârît.

FOIȚA.

Gura satului.

Novelă. *)

III.

(8 urmare.)

„El! strigă ea perdută în înțelesul acestui cuvânt, apoi se pornesce ca fiind cuprinsă de-o vreață, ese pe portița din dosul grădinei, trece prin gardul de spini, ce împrejmuesce vile și merge, merge dusă, fără de gânduri înfierbintată, cu pîrul desfăcut, cu ochii plini de vâpae, cu obrazii aprinși, cu buzele cuprinse de tremurare, cu peptul mișcat de viforul inimei, merge drept pe calea sunetului dulce și duioș dîntre rîndurile de vite, prin desimea tufișului, tot mai iute, tot mai neastempărată, tot mai înbătată de fericirea apropierii.

În sfîrșit, vede murgul pascînd și pe Miron răzemat de un stejar singuratic, îl vede și ochii i se împainjenesc.

— Miroane, Miroane! tipă ea desmerdată și fuge spre densus.

Miron îi aude glasul plin de simțire o vede grăbind spre el și rămâne cuprins de uimire.

„Marto! Ah Marto! strigă el apoi desnădăjdut aruncă fluerul, face un pas înainte și o cuprinde în brațele sale bărbătesci

— O Doamne! șoptesce ea închidenduși ochii. Cum te iubesc, Miroane, cum te iubesc!

Gurile lor se împreună în o lungă sărutare, obrazii ei se umplu de lacrimi și astfel rămân câtva timp încremeniți în apropierea stejarului sus pe coasta luminată de rațele lunei gânditoare.

Într'un târziu Miron îi privi îndelung în față.

„Marto! dise el încet, o singură dată trăesce omul, dar aș dori să mor în clipa aceasta. O! cât de mult am gândit, cât de mult am visat, cât de des am furat fericirea închipuindu-mă fericit. Tu n'ai fost lumina, nu cunoști podoabele lumii. Când cerul e senin și vînturile se așază la odihnă auzi de jos, din vale murmuiala pē-

raelor, un sgomot așa și vecinic tot așa; atunci îmi iau fluerul, gîndesc la tine și cînt. Cîntecul îmi sfășie inima; dar cînt ca să-mi-o sfășie. Când se stăvoae, crapă și es din rădăcini, când pohoii năpădesce, atunci privesc înspre dealul ista, îl caut în ceață și când îl vîd, mi se sfășie inima: dar îl caut, ca se mi-o sfășie. Decînd te am vîdut Marto, par'că am șapte vieți; atît am trăit, atît am gîndit, atît m'am sbuciumat, încât e minune, că nu m'am mistuit. Ear acum, când te simt în brațele mele, îmi vine să cred, că tot visez, și sciind că nu visez, par'că mă sting, mă mistuesc.

El tăcû.

— Vorbesce! îi dise Marta cu stăruință.

„Ah! dece-ai venit aici? grăi Miron cu amărăciune. Ce gînd te-a purtat? Care ursită te-a mînat? De ce nu mi-ai lăsat liniștita amărăciune pe care o iubiam atît de mult? Nu am dorit niciodată mai mult decît atăta. Intr'un an o vorbă bună, o privire blîndă, o stringere de mână. Decînd am auzit însă, că în adevăr te mă-

riți, mă cuprind gînduri nebune și umblu pribeag prin lume; nu mi mai sciu de turmă, nu mi mai sciu de cioabăni ci stau pironit lângă acest stejar și privesc uscându-mă spre curtea voastră.

— Ah! îi dise Marta desnădăjdută. Mă cuprinde groază când gîndesc; dar așa vrea tata.

„Ce vrea tata? strigă Miron. Nu mai vrea nimeni nimic. Acum nu te mai scoate nimeni din brațele mele.

Ori ești a mea, ori o Doamne, fă să nu dic întrun cias rău, ori teucid cu mâna mea. Nu mai sînt stăpîn.

Marta se alipî mai dintr'un de densus: el însă deodată o dete la o parte.

„Du-te! îi dise apoi. De ce-ai venit? De ce mă duci în ispită? De ce mă scoți din minți?”

— Miroane! grăi Marta înduioșată; apropiindu-se de densus și cuprîndu-l din nou cu brațele ei rotunde. Nu mă trimite! Lase-mă mereu la tine, să stăm împreună să ne să ne plîngem de lume, să ne povestim amarul. Miroane! strigă apoi des-

*) Din „Convorbiri literare”.

1/4 sesiune pământ și o casă cu intravilan — a vândut-o avocatului licitând cu 1 fl., și: un florin v. a. Astfel de casuri în părțile noastre nu sunt rare și nu sunt de loc apte, a face propagandă între elementele *nemaghiare* pentru ideea de stat unguresc. Astfel, repetăm, vorbește un diar maghiar! Și de ce punem noi comunicațiunea aceasta tocmai la locul acesta? Fiindcă este numai unul din o mulțime de casuri tot de acel soi, și se caracterizează de minune întreaga stare fericită politică-socială, în care geme o parte mare a populațiunii de sub coroana Sântului Stefan. Mai mult! Dăm importanță celor publicate de „Magyar Lapok,” pentru că mare trebuie să fie miseria situației publice mai cu samă în privirea nemaghiarilor, dacă chiar un organ maghiar, va să zică, un organ a cărui patriotism (!) este mai presus de toată indoiala, face o mărturisire că, de! în Ungaria administrația publică seversesce lucruri, ce „nu sunt de loc apte, a face propagandă între elementele nemaghiare pentru ideea de stat unguresc.”

Se pare însă că decadența moralității publice în Ungaria nu se mărginește la cercurile mai de jos. „Dela cap se impute pescele!” Ce să aștepti dela cei mici, dacă cei mari, ba cei mai mari, precum Várady Gábor este unul, sunt capabili de fapte ca acele, pe care le-a comis primul vicepreședinte al dietei unguresci? Dacă într'un stat e cu puțință, ca aceia ce stau în fruntea lui, să facă „gheșef-turi” cu acele simboluri, ce servesc drept recunoaștere a meritului (!) pentru același stat, apoi, întrebăm, ce va mai însemna adevăratul merit în acest stat. Unde sunt acei farisei, cari la tot privilegiul impută nemaghiarilor, că sunt rei patrioți? Buni patrioți sunt oare oameni de soiul lui Tisza Kálman, oameni, ce compromit întreaga națiune, întreaga țară ungurească înainte Europei?!

Rău îi merge ministrului Tisza Kálman! Nu este destul, că unul dintre cei dintâi încreduți ai sei jignesce cu desăvârșire vađa guvernului unguresc actual, — mai vine încă o nenorocire. Ministrul Wenkheim Béla este bolnav de moarte. Astfel cetim în foile pestane. Ear la „Deutsche Zeitung” din Viena se telegrafează din Pesta dto 29 Iunie următoarele: „Ministrul Wenkheim trage de moarte; de înainte de a meași în tot ciasul e teamă că va muri. La patul de moarte sunt adunați cei mai buni

nădejduți și îl sărută. Nu mă lăsa căci pier!

Miron sta sguduit de lupta ce se petrecea în sufletul lui. Numai acum ajunsese ași da pe deplin samă despre cele ce se petreceau cu densusul. Încetul cu încetul fața lui se umplu de o linisită asprime.

„Martó! grăi el încet. Noi trebuie să ne despărțim pentru totdeauna. Ciasul acesta e zestrea vieții noastre. Nu uita că ești fiica Mihului. Ce ar dice lumea, dacă te-ar vedé aici cu mine.”

Marta tresări și privi înspăimântată împregiur, apoi se îndreptă și rămase turburată înaintea lui.

— Da! mă duc, dice ea, dar să scii că mă prăpădesc.

„Dumnezeu să îți bine cuvinteze tot pasul! grăi Miron trist, apoi o cuprinse în brațe, o sărută și după aceea se despărțiră în tăcere.

Păstorul privi timp îndelungat spre sat.

Într'un târziu să mișcă, își ridică fluierul, îl puse pe genunchi și îl frânse aruncând bucățile la dreapta și la stânga, apoi încăleca pe buestras și plecă spre munte.

(Va urma).

medici ai capitalei, rudeniile și prietenii intimi ai bărbatului în deobște foarte stimat. Dacă ar muri Wenkheim, atunci Tisza ar perde pe unicul ministru, care a păstrat în câtva cabinetului seu în sus bunăvoință și în jos popularitate. Personalitatea conciliantă a lui Wenkheim a mijlocit de repetite ori între coroana și conducătorii maghiari, precum și cabinetul fusiunii s'a întemeiat sub presiunea lui.

Croații nu dau înderet cu nici un pas. Ei dovedesc din contră, că față cu stăpânitorii din Budapesta trebuie numai pășit cu bărbăție, pentru ca acestia să se imblânzească. Foile din Budapesta ating acum coarde mai moi. Adevărat că din Agram se mai raportează ceva alta încă, ce esplică încă un tonul mai domolit al presei maghiare față cu Croații.

Se dice adevă, că domni de la partida guvernamentală croată se gândesc la căderea contelui Andrássy, și cred că rezultatul alegerilor din Cislaitania va fi pentru naționalități atât de favorabil, încât ar pute să se întemple o schimbare de sistem, poate chiar o delăturare a dualismului.

În adevăr se pare, că cele ce se pregătesc în Cislaitania vor fi îndreptate în contra Ungariei. „Neue freie Presse” din Viena scrie în privirea aceasta între altele: „Aristocrația austriacă a încheiat alianță în contra ministrului de externe. El nădejduesce că va isbuti a învinge influența maghiară la locul cel mai înalt...” Și „National Zeitung” din Berlin are temeri, că Andrássy va căde.

În sfârșit, independența României este recunoscută de către Italia. „L'Orient” din Bucuresci aduce scirea, că baronul Blanc, până acum trimis al Italiei în Washington, este numit trimis italian la Bucuresci. Până acuma așa dară România este recunoscută de: Austro-Ungaria, Rusia, Suedia, Danemarca și Italia. „Rëndul este la dl Waddington!” observă „L'Orient.”

Alesandru principele Bulgariei va adresa din Varna o proclamațiune către Bulgari.

Guvernul Rumeliei resăritene a hotărât definitiv, a nu trimite reprezentanți la instalațiunea principelui Alesandru din Bulgaria.

Consulatul austro-ungar și Bulgariei.

Sunt aproape trei luni de când consulul austriac din Vidin, a protestat contra călcării casei unui supus austriac de autoritățile locale, contra legii și contra tratatului; și de când acesta a fost insultat de organele poliției bulgare și de guvernatorul rusesc. Ce e drept atât supușii austriaci cât și chiar Bulgarii așteptau că pentru ofensarea persoanei unui reprezentant străin va urma o satisfacțiune eclatantă. Dar durere, până acum nu s'a făcut chiar nimic, deși acele insulte și demonstrațiuni aduse consulului austro-ungar s'au repetat de mai multe ori. Ba, funcționarii rusesci și bulgăresci, cari au luat parte la aceste au fost remunerați prin posturi înalte și bune. Așa se svonește că guvernorul, care din cauza acelei afaceri fusese chemat de principele Donducof-Corsakof, a fost numit cu un salariu de 22,000 franci pe an prin un decret din Sofia tot la locul seu din Vidin. Cu drept cuvânt deci se întreabă supușii austro-ungari: Dacă aceasta este o satisfacțiune pentru insultele aduse consulului nostru, atunci ce se va mai face în viitoriu? De acum consulul e ca prescriș. Toate persoanele ce au referințe cu consulul sunt strict supravegiate și apoi direct sau indirect insultate și maltratate. Supușii străini, cari organizează totul acolo de oarece Bulgarii nu po-

sed nici talentul nici silința necesară, sunt amenințați cu depunere, în cas că vor sta în relațiune cu consulul sau cu persoanele din giurul lui. În biuorul guvernorului se întrebuițează espresiunile cele mai ofensătoare la adresa consulului. Guvernorul însuși a violat bunăcuviința în referințele internaționale; el ordonase împiegaților sei să trimită actele la consulat negligând ori-ce regulă de bună cuviință. La adresa energică a consulului totuși se regulă tonul bunei cuviințe, însă relațiunile există numai între consulul și secretariul guvernului. Supușii austro-ungari abia mai îndrănesc a se adresa în afacerile lor la consulat, căci, fie afacerea lor și mai dreaptă, ei nu pot avé la justiția bulgară nici un succes, de oarece Bulgarii ignorează atât capitulațiunile cât și jurisdicțiunea consulară. Împiegații dela consulat sunt tratați în modul cel mai barbar, nu pentru erorile făcute ci din arbitriul autorităților bulgare. Și ce face guvernul austro-ungar? Tace.

„Timpul.”

Academia română.

Sesiune extraordinară.

Procesul-verbal Nr. 8.

Sedința din 2 Iunie st. v. 1879.

Membri prezenți: D-nii Aurelian Petre S., Babeș-Vincentiu, Bariț George, Caragiani Ioan, Ghica Ioan, Hașdeu Bogdan P., Hodoș Iosif, Ionescu Nicolae, Laurian August Tr., Maiorescu Titu, Maniu Vasilie, Odobescu Alecsandru, Quintescu Nicolae, Roman Alecsandru, Sion George, Ștefănescu Grigorie, Urechia Vasilie A.

Președinte, Ioan Ghica.

Sedința se deschide la 9 oare a. m.

Se dă lectură procesului-verbal al ședinței precedente, și, după oarecari rectificări, se verifică.

Se comunică o scrisoare a d-lui Ioan Urban Iarnik, profesor de limbele romane la universitatea din Viena și la școala reală din Leopoldstadt, prin care mulțămesc pentru votul academiei care l'a numit membrul seu corespondent.

D. Maiorescu cetesce raportul ce a făcut din partea comisiunii numite pentru cesțiunea pusă de epitropia bisericii St. Vineri, a cărei concludsiune afirmă respingerea cererei epitropiei, pe cuvânt că, după testamentul repausatului general C. Năsturel Herăscu, epitropia are sarcina și îndatorirea de-a răspunde societății academice jumătate din veniturile moșiiilor donate; eară cererea de 5 la sută care d-nii epitropi dic că au drept a lua din venitul bisericii cu titlul de cheltueli nu poate să cadă în sarcina academiei.

D. Ghica observă că problema nu e pe deplin rezolvată, căci venitul de case beneficiază academiei, provenind din nesce proprietăți a căroră administrațiune trebuie să aibă cheltueli, i se pare just și legal, ca acel ce trage foloase să participe și la cheltuelile de administrațiune.

D. Maiorescu observă că prescripțiunile regulamentului primăriei, care acordă epitropilor ca comesațiuni câte 8 la sută din veniturile averilor ce administreză, nu pot să fie imposibile academiei, care cel mult poate să fie obligată a suporta participarea la cheltuelile de administrațiune.

D. Babeș dice că observă cumcă comisiunea s'a ocupat numai de drepțiunile societății, care, după prescripțiunile testamentului, trebuie să fie scutită de asemenea sarcină; de aceea se pronunță pentru concludsiunile raportului comisiunii.

D. Maniu dice, că nici după lege nici după testament, academia nu poate fi obligată a da un remunera-

riu de 5 la sută d-lor epitropi. De aceea d-lui s'a unit cu ceilalți membri din comisiune spre a le respinge cererea; eară când se va formula o cerere specială pentru cheltueli de administrațiune, sub acest titlu cererea va pute fi considerată la timp.

Se pun la vot concludsiunile raportului și se admit cu majoritate.

D. Chintescu, luând cuvântul, observă că în anale s'a strecurat oarecari erori, mai ales în tecsturile latine, cari nu pot fi ertate.

D. Sion răspunde că nu e carte care să nu aibă erori tipografice; cu atât mai ales că unele din manuscrisurile ce se dau la secretariat, sunt scrise câte odată cu caractere puțin legibile; de aceea lucrul se poate îndrepta prin o erată care s'ar pute anecea la finele părții a doua din anale.

D. Odobescu esplică că, ca unul care a împărțit adese ori cu dl secretar general sarcina de revisuire a tipăririi analelor, a avut ocaziune a constata dificultățile acestei lucrări, mai ales din cauză, că nici unul din membri cari dau lucrări destinate a se trece în anale nu le scriu cu sistema ortografică adoptată pentru tipărirea lucrărilor societății, — că fiecare membru are sistema sa specială de ortografie, adese ori formă de caractere greu de cetit; și de aicea trebuie să rezulté erori neînăturabile.

D. Hașdeu, aprobând esplicațiunile date de d. Odobescu dice că acest inconvenient ar pute dispăre îndată ce s'ar admite ca în anale să se publice lucrările membrilor societății cu ortografia care fie-care din ei o are, fiindcă d-lui însuși nu este în stare ca să priceapă sistema ortografiei adoptate pentru anale și alte imprimate ale societății.

D. Ștefănescu observă că d. Quintescu a ridicat discuțiunea pentru o cesțiune de text, și anume pentru nesce erori de tecsturi latine, eară nici decum pentru cesțiunea ortografiei. De aceea află că propunerea d-lui Hașdeu este inoportună în discuțiunea de astăzi; în ceea ce privește a doua propunere a d-lui Hașdeu de-a publica analele cu ortografia fie-cărui membru, d-lui nu o poate admite; nu este adorator al ortografiei de academie, dară nu înțelege ca publicațiunea unei societăți să se facă cu mai multe ortografii.

D. Maiorescu e de părerea d-lui Hașdeu. Analele societății, dice d-sa, nu pot decât a reflecta starea adevărată a literaturii române în această privință; și fiindcă literatura română de astăzi este, cât pentru ortografie, împărțită în mai multe școli și nu s'a ficsat încă o unitate, fie-care membru are dreptul de a scrie cum este convins că e mai bine. Diversitatea scrierei se află în asemenea stare de transițiune încât din elementele folosite ale publicării analelor și o unificare precipitată, prea matură, neprimită de majoritatea scriitorilor români, ar isola Academia de mișcarea literară a Românilor spre paguba ei și a lor.

D. Quintescu nu e de părere a se manținé sistema ortografică adoptată pentru anale, precum nu este nici de părerea d-lui Hașdeu, ca analele să fie un mosaic de diferite ortografii, lucru ce nici s'a vedut, nici s'a aușit.

D. Ghica observă că discuțiunea a alunecat pe un teren cu totul nou. Că subiectul i se pare de mare importanță, dară trebuie a se trata la timpul seu, punându-se la ordinea zilei pentru o altă ședință.

D. Hodoș adaogă că propunerea d-lui Hașdeu invoalvă modificarea regulamentului societății, care e votat în anul 1869, și care a statuat un mod de scriere anumit pentru imprimatele societății. Deci crede că nu cu o simplă propunere se poate mo-

difica regulamentul, și încheie cerând ca adunarea să treacă la ordinea zilei.

D. Ștefănescu se unesce cu d-l Hodoș, conchidând a trata cestiunea când va veni la ordinea zilei modificarea regulamentului.

D. Hașdău obiectează că modul de scriere adoptat prin regulamentul dela 1869, este atât de vag și puțin clar, încât chiar comisiunea numită pentru revizuirea proiectului de dicționar al Academiei n'a ținut compt de el, ci printr'un proces-verbal subscris de toți membrii cari o compun s'a lăsat latitudinea ca fie-care să scrie, să transcrie și să tipărească după sistema sa de ortografie proprie.

D. Bariț ȳice, că trebuie să facem distincțiune între decisiunile generale ale societății și între cele speciale ale comisiunii lexicografice: decisiunile aceste nu pot face un precedent care să oblige pe societatea întreagă.

D. Babeș cere ca cestiunea să se pue la ordinea zilei.

D. Ionescu se unesce în principiu pentru revizuirea sistemului de ortografie provizorie adoptată prin regulamentul dela 1869; dară d-lui provoacă pe d. Hașdău ca să ȳi facă propunerea conform cu art. 32 din regulament, după care să se poată deschide discuțiunea.

D. Hașdău depune o propunere susținută de d-nii Bariț, Odobescu, Maiorescu și Caragiani în cuprinderea următoare:

„Propunem a se pune la ordinea zilei ortografia cu care să se publice de acum înainte toate publicațiunile academiei române.“

D. Șion ȳice că aceasta discuțiune are aerul a trage la judecată pe secretariatul academiei. Societatea adoptând un mod provizoriu de scriere în 1869, publicațiunile ei urma să se tipărească în conformitate. Predecessorii sei la secretariat au înțeles și au aplicat acel mod de scriere altfel decât d-sa. Este evident că sistema adoptată este cam vagă și că poate s'ar conveni să adopteze o altă sistemă pe base mai raționabile; dară pentru aceasta trebuiesc studii prealabile cari ar trebui recomandate unei comisiuni speciale. D-lui, în unire cu D. N. Ionescu, depune o propunere în cuprindere: „Să se numească o comisiune care să facă un proiect de ortografie.“

D. Odobescu ȳice că pentru ca discuțiunea de astăzi să aibă un rezultat, modul practic ar fi acel propus de d-nii Șion și Ionescu; eară în privința corecturilor din anale să se admită ca aceste să se trimită și în revizuirea d-lor autori.

D. Hașdău și Ghica înclină cătră propunerea de-a se numi comisiunea pentru revizuirea modului de scriere.

D. Babeș ȳice că nu înțelege o asemenea comisiune înainte de-a se face o discuțiune prealabilă prin care să se lumineze despre defectele modului actual de scriere și din care să poată asculta diversele teorii ortografice, spre a ști pe cine să numească în comisiune.

D. Maiorescu se unesce a se urma mai întâiu discuțiunea și apoi numirea comisiunii; dară cere ca să se defigă o ȳi în care să fie mai mulți membrii.

Se pune la vot propunerea d-lui Hașdău, care se adoptă cu majoritate eară cea a d-lui Șion cade.

Se decide ca discuțiunea ortografiei să se pue la ordinea zilei pe luni, 4 Iunie, la 8 și jumătate oare a. m. Ședința se ridică la 11 și jumătate oare.

Președinte, Ioan Ghica.
Secretar ad-hoc, G. Șion.

Proces-verbal Nr. 9.

Ședința din 4 Iunie 1879.

Membri prezenți: D-nii Aurelian Petre S., Babeș Vincentin, Bariț Ge-

orge, Caragiani Ioan, Cogălnicean Michail, Crețulescu Nicolae, Fontanin, Ghica Ioan, Hasdău Bogdan P., Hodoș Iosif, Ionescu Nicolae, Laurian August Tr., Maiorescu Titu, Maniu Vasilie, Odobescu Alecsandru, Papadopol Calimach Alecsandru, Chintescu Nicolae, Roman Alecsandru, Sturza George, Ștefănescu Grigorie, Sturza Dimitrie A., Urechă Vasilie A.

Președinte I. Ghica.

Ședința se deschide la 9 oare.

Se dă lectură procesului-verbal al ședinței precedente și se verifică.

D. Crețulescu comunică o adresă a d-lui I. Brezoian, care trimite pentru biblioteca academiei colecțiunea „Curierul românesc“ pe anul 1829; se comunică o mulțămire.

Se comunică o adresă a d-lui Dimitrie Sturza prin care propune a se cumpăra o serie de 22 bucăți monete romănesci, aparținând 9 lui Mircea I și 13 lui Michail I, fiul lui Mircea, achiziționate prin d-sa, pentru care se cere 63 florini, valoare austriacă. D. Laurian propune și adunarea decide ca să se libereze această sumă.

La ordinea zilei: discuțiunea despre ortografia cu care să se tipărească imprimările academiei.

D. Odobescu face propunerea prealabilă de-a se amăna discuțiunea aceasta pe două trei zile, căci dacă s'ar da timpul zilei de astăzi comisiunii de revizuire a statutelor, aceasta ȳi ar pute prezenta lucrarea pe mâine; și nu crede că discuțiunea de astăzi ar fi de mai mare urgență decât cea a statutelor.

Mai mulți membri aprobă propunerea d-lui Odobescu, d. Ionescu însă o combate prin mai multe cuvinte: 1) că discuțiunea este pusă pe aȳi la ordinea zilei; 2) că ea este tot atât de importantă cât și aceea a statutelor, căci vede deja un inconvenient manifest căci anele academiei se publică prin „Monitor“ cu o ortografie care este a sa, și că prin urmare, nu vede motive suficiente pentru preferența uneia înaintea alteia.

D. Șion observă că sesiunea este convocată anume pentru constituirea academiei, conform cu legea, ceea ce implică de urgență revizuirea statutelor. Cestiunea ortografiei e secundară: ea s'ar pute amăna chiar pentru sesiunea ordinară, căci chiar de s'ar rezolva acum, „Monitorul oficial“ nu ar urma-o, fiindcă el, ca mai toate organele publice, are sistema sa de ortografie, din care nu crede că s'ar pute abate cu înlesnire.

D. Roman, cerând cuvântul în cestiune prealabilă, ȳice că revizuirea sistemului ortografic este o lucrare foarte grea și care cere timp mai îndelungat decât ca să se poată termina într'o sesiune; cu atât mai puțin în această sesiune extraordinară. Să ne aducem aminte că sistemul ce se urmează în anele academiei s'a desbătut în mai multe sesiuni până a se adopta. Acum dacă o observațiune incidentală aduce cestiunea de-a se vedea dacă se urmează sau ba sistemul adoptat de academie, lucrul s'ar simplifica și s'ar pute rezolva mai ușor; eară dacă propunerea se face cu intențiune de-a se schimba sistemul ortografic, atunci propune ca discuțiunea să se amăne pentru viitoarea sesiune extraordinară, eară nu după două trei zile, cum propune d. Odobescu.

D. Hașdău combate amănarea: crede că discuțiunea nu se va face asupra fundului. Nu e vorba de-a se stabili o ortografie. Scopul este de-a face o împăciuire între academie cu publicul și cu sine însași; și de aceea crede că discuțiunea de astăzi să se întindă numai asupra modului după care ne-am pute orienta pentru numirea comisiunii.

D. Babeș revine a susține că cestiunea nu e de o urgență așa mare; conchide a cere amănare, gându-se

preferență lucrării pentru care este convocată adunarea în sesiune extraordinară.

D. Laurian provoacă pe adunare a ȳi aduce aminte că ea a mai făcut experiențe cu cestiuni de asemenea natură. La începutul formării societății academice, când s'a pus pe tapet cestiunea ortografiei, în prima sesiune nu s'a putut face nimica; în a doua, după lungi discuțiuni, nu s'a putut lua nici o rezoluțiune; abia în a treia, în anul al treilea, la 1879, s'a învoit a adopta modul provizoriu de scriere ce avem în regulament. Cestiunea dară nefind atât de simplă, precum ȳi-o închipuesc unii, obiectează că discuțiunea poate să se facă a perde timp fără vre-un rezultat, deci se pronunță pentru amănare.

D. Maniu nu ȳi poate da sama cum s'ar pute amăna discuțiunea, când în ședința precedentă s'a ficsat pentru astăzi; toate motivele câte le-a ascultat nu i se par atât de tari spre a primi propunerea de amănare.

D. Crețulescu, cerând cuvântul, ȳice că, după toate câte s'au argumentat, s'a convins că discuțiunea nici mai are cuvânt de a se prelungi; departe de-a consimți la propunerea de amănare, d-lui crede că societatea este destul de luminată și nu are decât a procedea la numirea unei comisiuni.

Se pune la vot propunerea de amănare. și nu întrunesc majoritate.

D. Șion ȳice că, dacă amănarea s'a înlăturat, d-lui se unesce a numi comisiunea, dară crede că lucrarea acestei comisiuni să se aducă înaintea academiei în sesiunea ordinară viitoare.

D. Babeș observă că subiectul după natura sa este de resortul secțiunii filologice; cu toate aceste, fiindcă ortografia interesează pe întreaga societate, comisiunea trebuie să fie compusă din membrii tuturor secțiunilor; dară mai înainte trebuie să se facă oare-care discuțiune care să serve ca dreptariu și basă de o sistemă oare-care.

D. Caragiani ȳice că sistemele sunt cunoscute: sunl fonetisti și etimologisti. Deci fiindcă este vorba a se aduce o împăciuire între aceste două sisteme d-lui e de părere că comisiunea să fie compusă din doi fonetisti, doi etimologisti și trei eclecticici.

D. Papadopol Calimach se pronunță pentru părerea d-lui Caragiani.

D. Hasdău ȳice: în realitate nu există nicăeri decât ortografie fonetică; căci ceea ce este etimologic astăzi, era fonetic atunci când s'a aplicat un mod de scriere la o limbă oare-care. La început chiar ortografia francesă și engleză, atât de etimologică astăzi în aparență, era fonetică; se scria cum se vorbea. Cu toate aceste în starea lucrurilor de astăzi nu e posibil în ortografie nici fonetism pur, căci fie-care individ ar avea atunci dreptul de-a aplica pe chărtie idiosincraziile sale personale de pronunțare: nici etimologismul pur de vreme ce derivațiunea cuvintelor în orice limbă este în cea mai mare parte recunoscută sau controversabilă. Posibilă și practică este numai o ortografie eclectică, relativă, un termin mediu între fonetism și etimologism. Nu e de părere a numi în comisiune persoane cu idei estreme, ci de acele care sunt gata a face concesii; eară comisiunea să fie compusă de un număr mai restrins: propune să fie de 3 membri, cel mult de 5.

D. Hodoș vede că cestiunea este pur filologică; prin urmare, propune ca comisiunea să fie numită de cătră secțiunea respectivă.

Se consultă adunarea asupra numărului membrilor cari trebuie să compună comisiunea, și se admite numărul de șapte.

Se procedea la votare prin bilete. Votanți 22 mebri; scrutiniul cu ma-

ioritate de voturi alege pe d-nii Laurian, Bariț, Maiorescu, Odobescu, Caragiani, Hasdău și Chintescu.

Ședința se ridică la 11 și jumătate oare.

Președinte, Ioan Ghica.
Secretar general, G. Șion.

Nr. 114 ex 1879.

Convocare.

În virtutea §-lui 21 din statutele asociațiunii transilvane și, conform concludului luat de adunarea generală din anul trecut în ședința dela 5 August Nr. XXXII în Șimleu, adunarea generală pentru anul curent prin aceasta se convoacă în orașul Sighișoara pe ȳiua de 3 August căl. nou 1879.

Ceea ce se aduce la cunoștința publică invitând pe toți membrii asociațiunii a lua parte în număr cât se poate mai mare la ședințele acelei adunări.

Dela presidiul comitetului asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român. Sibiu în 30 Iunie n. 1879.

PROGRAMA,

pentru ședințele adunării generale ordinare a XVIII a asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ce se vor ȳine în 3 și 4 August a. c. în orașul Sighișoara.

Ședința I. în 3 August.

1. După terminarea servițiului divin se va deschide ședința la 9 oare din ȳi.

2. Alegerea de 3 secretari ad hoc pentru redactarea proceselor verbale.

3. Raportul comitetului asociațiunii despre afacerile din a. 1878/9.

4. Raportul cassariului despre starea fondului asociațiunii și a fondului academiei.

5. Raportul bibliotecariului despre starea bibliotecii asociațiunii.

6. Alegerea unei comisiuni de 3 membrii, pentru revederea și examinarea fondurilor și rațiociniului pe anul trecut 1878/9.

7. Alegerea unei comisiuni de 3 membrii pentru încassarea de tace dela membrii vechi și înscrierea de membrii noi, dimpreună cu taca respunsă de aceștia.

8. Alegerea unei comisiuni de 5 membrii pentru a examina bugetul asociațiunii prezentat de comitet pe anul 1879/80, și a veni cu opiniunile sale în ședința următoare.

9. Alegerea unei comisiuni de 5 membrii pentru propuneri.

10. Cetirea disertațiunilor, ce se vor fi prezentat din bun timp la presidiu.

Ședința II în 4 August.

1. Verificarea procesului verbal al ședinței precedente.

2. Raporturile comisiunilor numite în ședința precedentă.

3. Continuarea cetirii disertațiunilor.

4. Defigerea locului și timpului pentru întrunirea asociațiunii la anul viitoriu.

5. Alegerea unei comisiuni pentru verificarea procesului verbal al ședinței ultime.

6. Închiderea ședințelor adunării generale.

Din ședința comitetului asociațiunii transilvane.

Sibiu în 30 Iunie 1879.

Varietăți.

* (Necrolog). Anna văduv. Brote dă în numele seu precum și în numele tuturor consăngenilor cu inima frântă scire despre repausarea fiului seu Valeriu Brote, comerciant, care își fină în 17/29 Iunie 1879 repentin în Ludwigsburg (Wurtemberg).

viața plină de speranță, în al 25-lea an al etății sale.

Sibiu, în 18/30 Iunie 1879.

* (Necrolog). Iacob Murșan, director gimnazial în pensiune și editor al „Gazetei Transilvaniei”, anunță cu cea mai adâncă întristare și durere în numele său, al fiilor și ficelilor săi: Aurel, Elena măritată M. Groza, Iacob, Sevastia și Traian, a cumnaților resp. fraților Constantin, Nicolau și Elena G. Ioan, al norei sale Elisa și al ginerelui Maior M. Groza, a nepoților și nepoatei precum și a tuturor celorlalte rudeni, că scumpa și neuitata sa consoartă *Sevastia Murșan născ. Nicolau*, prima membră fondatoare a „Reuniunii femeilor române” din Brașov decorată de către M. S. R. Doamna României cu crucea „Elisabeta” și-a finit cursul vieții după o suferință mai îndelungată în al 55-lea an al etății sale, provădută cu sântele taine.

Remășițele pămâtesci ale scumpei decedate se vor ridica Marți la 19 Iunie st. v. (1 Iuliu) din casa proprie din cetate piața mare Nr. 22 și se vor transporta la oarele 3 p. m. după ritul gr. or. pentru eterna odihnă în mormântul familiar din cimiteriul din Groavă. Fie-i țărina ușoară!

Brașov, 18 (30) Iunie 1879.

* (Întemplantarea cu Gavriil Várady) a atins foarte neplăcut și cercurile cele mai înalte. În ministeriul de externe este răspândită acea părere, că și Coloman Tisza va simți influența acelei întemplantări, cu atât mai vârtos, că unul dintre angajații lui de frunte, care numai grației lui are a mulțami înalta sa poziție, a jucat o rolă însemnată în această afacere scandaloasă cu câștigarea de orduri. Se mai șoptește, că dacă în Budapesta nu se va cocoloși acest proces, în legătură cu acesta își vor frânge gâtul încă vre-o câteva persoane de poziție foarte înaltă.

* (Esercițiile artileriei în tragere la semn) pe locul de împuscare în apropierea comunei *Poplaca* încep în 14 Iulie n. și țin până în 1 Septembrie n. Și anume se va împușca în 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, și 31 Iulie, apoi în 1, 4, 5, 6, 7, 8, 25, 26, 28, 29, 30 August dela 6 oare dimineața până la 12 oare la amăzi.

* (Import de lână din România). „Blätter für Handel und Gewerbe in Siebenbürgen” raportează după cum cetim în „S. d. T.”, următoarele:

S'au început a se aduce din România lână din tunsura de est timp. Cu toate acestea până acum a sosit lână puțină. Nici prețul nu s'a făcut încă. Cumpărătorii și vândătorii sunt rezervați. Importul de lână din România este supus și estimp ca și în 1878, unor pedeci. Importul de lână cea mai mare parte nespălată este permis numai fabricanților. Altor cumpărători numai sub condițiunea dacă sub escortă vor duce lână dea dreptul într'o spălătoare de unde să ease spălată pentru a fi dată mai departe. După cum arată semnele din România va eși puțină lână în Transilvania. Cea mai mare parte se espedează pe apă către piațele apusului.

* (Musica unguerească este în Agram oprită). Aceasta a mărțurisit-o magistrul unei capele țigănesci, care concertează în Agram, când fu odată provocat a dice un „csárdás.” Opirrea a urmat prealabil din partea căpitanatului cetății.

* (Moneda sârbă). Monetariu din Paris a început a bate pe sama guvernului sârb 14,800,000 fr. în bu-

căți de aur, de argint și de bronz. Această sumă este împărțită în 10 milioane dinari (franci) în aur și 3 milioane dinari în argint; rămășița cuprinde monede de bronz. Tipul adoptat este acela al uniunii latine.

* (Un accident unic în istorie). Este o lună de zile trecută, de când un țiar din statele-unite, intitulat „Victoria Weekly Standard” anunță că d-l Grover, proprietariul unei moșii în apropiere de Convington, rămăsese singur acasă, fiica și ginerile se plecând la o vizită în vecinătate. La întoarcerea lor, ei găsiră pe d. Grover mort în patul său; el avea pieptul zdrobit de un aerolit de o greutate de 25 livre care cădând din ceru străbătuse prin acoperământul de scânduri.

* (Pedeapsa corporală în Anglita). După cum se scie, în armata engleză pisica cu noaue coade (*the cat of nine tails*), un gârbaci cu noaue curele de piele, joacă încă un rol însemnat ca mijloc disciplinar.

Țilele aceste desbătându-se în Camera Comunelor bilul privitor la disciplina în armată, veni vorba, la art. 44, și despre pisica cu noaue coade. Câți-va membri cerură desființarea bătaiei în armată și înlocuirea ei prin pedepse de arest. Ministru de răzbel colonelul Stanley, se înprotivi categoric în contra acestei cereri. De unde să se iee în campanie, țise el, aresturile? Acolo nu e altă alternativă de cât glonțul sau gârbaciul, și a biciui pe un om tot e mai dulce de cât al împușca. Astfel dar, pisica cu noaue coade fu menținută; însă mactumul loviturilor fu ficsat la 25 în loc de 50, după cum propusese guvernul. Mai înainte numărul mactimal era cu mult mai mare și adesea s'a întemplant, ca un soldat să fie bătut până la moarte.

* (Descoperiri archeologice în Asia mică). Țiarele străine au anunțat de vre-o lună de zile, că doctorul Schliemann s'a apucat să facă nouă cercetări interesante în mijlocul șesului Troei. El este ajutat în cercetările sale de d. Emil Bournouf și de d. Virchow. Învățatul archeolog, după ce a pus să sape mai multe puțuri aflătoare între muntele Hissarlik și Hellepont, a studiat cursul riului numit Kalifatli-Aşmak, pe care-l crede a fi vechiul Scamandru.

Pe malurile Burnarbashului, în locul unde trebuia să stee antica Gergis, acolo unde, după Xenofonte, regina Maria își ascundea comorile sale, d. Virchow a recunoscut agora poliției, care până acum nici un călătoriu n'a amintit-o. În movilele (tumuli) dela Udjek, Besika, Demetrios-Tepé, doctorul Schliemann n'a aflat până acum alta decât olării. Dar la Illion chiar, el a scos la lumină multe obiecte de aur și de argint, și anume: brăiele, inele, pumnare, salbe, discuri de aur, o diademă de aur (ploké anadesmé) de care atârnă de ce lanțușele de aur, lacapetul lor se află câte un inel de aur; o lingură de argint înfrumusețată la mijloc cu un desemn în relief de forma unui scut troian (aspis amphaloessa). Această lingură e singură în felul său și formează de sigur obiectul cel mai curios din comoră descoperită de doctorul Schliemann.

* (Un orologiu istoric). Între prețioasele, ce Zulușii au găsit și răpit dela mortul principe Napoleon, s'a aflat și un orologiu, care are o istorie deosebită. Ologiul se trage dela Napoleon I. Napoleon I cumpăraseră acest orologiu, încă ca sub-locotenent de artilerie în Marseille. Deși acest orologiu nu avea un preț mare și lucrul lui era mai de rënd, deși el avea adese lipsă de reparaturi, totuși Napoleon și după ce a ajuns pe scara

norocului până la consul și împărat n'a vrut să-l schimbe cu alt orologiu. Aruncând odinioară împăratul în prezența mareșalului Berthier privirea lui asupra orologiului veșu că acesta de mai multe ceasuri s'a oprit și mareșalului, care și făcuse observarea la această împregiurare îi răspunse rîdând: „Ce poftesci d-ta dela un orologiu? Odată și noi vom sta!” Ajungând mai târziu acest orologiu în posesiunea lui Napoleon III acesta îl purtă la expedițiunile lui aventuriare dela Strassburg și Boulogne. Din ziua când el a ajuns principe-president al republicii franceze a purtat orologiu până la moartea sa în Chiselhurst. În cercurile mai strinse ex-impărătesci se vorbesce, că în aceea zi, când la începutul resbelului din 1870 Napoleon III era să plece la armată, orologiu odată a stat. Împăratul carele era încâtva și superstitios, a ținut această întemplantă de un semn rău și remase toată ziua moros. După moartea lui ex-impărăteasa Eugenia a predat orologiu fiului său, carele l-a și purtat și s'a lăudat, a nu se despărți de el ca și tatăl și unchiul său. Principele l-a luat cu sine în Africa și Zulușii răpindu-l de sigur nu sciu ce memoriu istoric este acest orologiu.

Bursa de Viena

din 2 Iulie n. 1879.

Metalicele 5%	66 90
Împrumutul naț. 5% (argint)	68 35
Împrumutul de stat din 1860	127 —
Acețiuni de bancă	820 —
Acețiuni de credit	253 —
Argint	— —
Valuta nouă imperială germană	56 95
London	116 —
Galbin	5 49
Napoleon d'aur (poli)	9 22

Economic.

Budapesta, 28 Iunie n. Timpul săptămânei trecute a fost cu foarte puține excepțiuni de ploicele uscat urcându se și termometrul până la + 25° R căldură, carea a scăzut pe la mijlocul, săptămânei până la + 17° R. prin reacțiunea repentină în temperatură. Cu încetul s'a urcat însă termometrul în urma vânturilor sudice și nord-vestice earăși până la + 24° R. Deci oamenii se și plâng asupra lipsei de ploaie, carea ar fi tare potrivită pentru cucuruz și tăbac. Deocamdată secerișul a început la orz, preste puțin timp va începe și cel al grânelor. Florile vițelor a cădută deja și strugurii încep a se desvolta frumășel. O ploaie bună n'ar strica și pentru crescerea acestora. Rugina și tăciunele prin căldurile ce au domnit totuși sunt nimicite, deși ele se arată ici colea sporadice. Nădejdea noastră la o recoltă mijlocie domnesce și ați. Împregiurările timpului din săptămânile trecute mai înainte au contribuit, de negoțul tuturor articulelor în săptămâna trecută n'au fost de loc mulțamitoriu având numai prețurile următoare:

Grâul la 80,000 m. m. a trecut cu câte fl. 9.90—95; Sécara la 2000 m. m. cu câte fl. 5.50—5.90; orzul la 3000 m. m. cu câte fl. 4.75—5; ovésul la 4000 m. m. cu câte fl. 5.40—5.70; cucuruzulla 6000 m. m. cu câte fl. 5.15—5.35; rapița la 500 m. m. cu câte fl. 12—12.25; făina și în această săptămână n'a trecut.

Pastăioasele n'au fost căutate de loc; lănila la 15,000 chilograme s'au vëndut cu câte 2.26—3.10 chilograma.

Porcii cari au fost reprezentați în număr de 89,880 n'au avut nici o trecere. Din Ardeal au fost numai 40; unsoarea de porc s'a vëndut cu fl. 39.50 fără, și cu fl. 42—44 cu vas cu tot; slănina a trecut cu fl. 36—38; sêul cu fl. 42—43; spirtul per 10 mii litre $\frac{1}{10}$ en gros cu fl. 27, și în consum cu 28; crumpenile nouă au avut căutare bună vëndându-se mactrică cu fl. 4.40—4.60.

Peile încă au avut trecere tare bună; notăm în special: peile de oaie la 15,000 dăraabe cu fl. 125—135 din Bănat și Ardeal;

peile de miel la 12,000 și adecă cele din Bănat și Ardeal albe cu fl. 70—80, și negre fl. 90—110; peile de capră fără deosebire de loc au trecut foarte eftine; peile de bou din Bănat cu fl. 125—135 și cele din Ardeal cu fl. 140—150 per 102 dăraabe toate.

Estras din foaia oficială „Budapesti Közlöny.”

Licitațiuni: în 30 August și 30 Septembrie imob. lui Andor Komáromy în Cinadie (judec. cerc. Aiud); în 11 Iulie imob. rămasului după Mihailă Kerekeș în Petche (trib. Odorheiu); în 29 Iulie și 29 Aug. imob. lui Benedict Gruber în Roșia (judec. cerc. Abrud); în 10 Iulie imob. lui Avram Negrii în Rișculița (judec. cerc. Baia de Criș); în 14 Iulie imob. lui Andrei Czigler în Cluj (trib.); în 9 Iulie imob. lui Eduard Iosefi în Mediaș (jud. cerc.); în 28 Iulie și 28 August imob. Nastasiei Prunean în Maro (jud. cerc. Gherla); în 29 Iulie și 29 Aug. imob. lui Simion Mistic în Mijloceni (jud. cerc. Năsăud); în 21 Iulie și 25 August imob. lui Nicolau Crăciun în Paloș (jud. cerc. Sighișoara); în 30 Iulie imob. lui Martin Törner în Bălcaci (judec. cerc. Mediaș); în 12 Iulie imob. lui Ion Hogmann în Hărțegani (judec. cerc. Baia de Criș); în 6 August și 10 Septembrie imob. comunei Bendorf (trib. Sibiu); în 18 Iulie și 19 August imob. lui Gerö Tamas în Hossufalău (judec. cerc. Șomcuta-mare); în 5 Iulie imob. lui Nicolau Șuluț în Abrud (judec. cerc.)

Nr. 108—1879.

3—3

EDICT.

Ioan Bucur de religiunea gr. or. din Avrig comitatul Sibiului, carele de 9 ani a părăsit cu necredință prelegiuita lui soție Ioana născ. Lazar Baltea, tot din Avrig, fără a fi dat până acum vre-un semn, dacă și unde se mai află, se citează prin aceasta, ca în termin de un an și o zi dela datul de față, să se înfățișeze înaintea subsemnatului for matrimonial, căci la din contră se va pertracta și decide procesul divorțial intentat contrăi de către soția lui.

Sibiu în 15 Iunie 1879.

Forul matrimonial gr. or. al tractului Sibiului II.

Nr. 100.

2—3

EDICT.

Ana Vasilie Dovel din comuna Aciliu, comitatul Sibiului, pretura Săliștei, carea de 2 ani de zile a părăsit pre bărbatul ei Iacob Muleș tot de acolo, fără a se scii ubicațiunea ei și de mai trăiesce sau nu, se citează prin aceasta a se presenta înaintea subsemnatului scaun ppresbiteral în termin de un an și o zi, căci la din contră procesul divorțial asupra i intentat se va pertracta și decide și în absența ei.

Mercurea în 15 Iunie 1879.

Dela scaunul ppresbiteral al Mercurei.

I. Droc m. p., adm. prot.

Anunțiu! [29] 2—3

Subscrisa aduce la cunoștința onor. publică că primesce pe responsabilitate fetițe, pentru a le instrua în tot felul de croituri și cusături, în împletire de ciorapi (Strickerei), bucătărie și spelat. Taca este 15 fl. v. a., pentru care respecti-vele vor căpăta și cost, bun și regulat, quartir comod și spelat. O crescere bună încă se va da.

Sibiu în 24 Aprilie 1879.

Catarina König.

Josef-Vorstadt, Mühl-Gasse Nr. 27.